

Karácsonyi Zsolt

Élni a képben

Szeretem nézni a kínai bölcset: mesteri módon
távolodik, él benn, a folyamatban, míg idekint csak
a semmi reménye, a képzuhatag van.

Az ellenkezés újra csak: képeket hív elő,
el se akar repülni, de mégis – szárnya nő.
Mert szárnya nő: az előnyét őrzi, behozhatatlan,
akár a túl hosszúra nyúlt ág árnyéka a sarki kirakatban.
Cipők, ruhák közt meztelen árnyék. Mi szükség van arra,
hogy ezután bármit is kitalálj még?

A kérdés után mégis erősebben lándog a hamu,
a múltó glória, amelyen belül a világ csak fantazma.
Szólj! Hiba lenne ez is? Hogy semmit sem akarsz ma,
csak ülni a világ közepén, tehát a világtól egészen távol,
mint Tényező, akivel csak a Senkise számol?

Út volna ez is, és ha út: szükségszerű, hogy befejezhetetlen.
Ha nincs a világ, minek is ülni a sebben...
Vagy teljesen fölöslegesen:
újra megtanulni járni...

Lásd, ez a kép az, amit még te sem
akarsz mégegyszer
kitalálni.